

De blauwe manager

Hoe blauwer hoe rooier

Iedereen zat op het puntje van de stoel, een vergadering met het hele team. Tijdens een training met het personeel werd het goed duidelijk: er speelde nogal wat aan onuitgesproken zaken en ik riep alle betrokkenen bij elkaar om het eens goed uit te spreken. Vooral het hoofd van de afdeling was het onderwerp van onderhuidse woede en angst. Dat is snuikend voor een organisatie en het gif kruipt door het gebouw in de vorm van roddel, achterklap en ongrijpbare ziektes.

De leidinggevende kwam meteen met de vraag: "Nou, wat willen jullie van me? Dat ik verander? Dat ik niet meer mezelf ben?"

Een medewerkster nam het woord en zei: "We hebben behoefte aan complimenten. We hebben hard gewerkt met minder mensen en toch liep alles op rolletjes. Als je af en toe informeert hoe het met ons gaat en dat jij misschien ook iets over jezelf vertelt, geeft dat meer vertrouwen."

"Tja", antwoordde de manager: "ik ben nou eenmaal een man en ik vind complimenteren niet nodig. Als je je werk goed doet is dat niet meer dan normaal." Ik voelde dat mijn adem omhoog schoot, gelijk met de rest van de mensen in de ruimte. Ik keek rond en zag de wenkbrauwen gefronst en donkere blikken die op bliksem stonden.

"Ook nog een praatje? ... ach, daar heb ik geen tijd voor. We komen hier om te werken er wordt al zoveel gepraat. Ik ben een blauwe man van de afstand en daar moeten jullie het mee doen." zei hij vastberaden.

Dat blauw komt vast van een eerdere training die hij volgde over de hoeden van de Bono. De kleur blauw staat daar voor afstandelijk.

"Hoe "blauwer" je jezelf opstelt hoe "roder" je medewerkers zich voelen. Zo werkt dat nou eenmaal" gaf ik aan. Even was het stil, waarop de manager zei: "Ach, nou ja... ik heb er ook wel eens moeite mee en lig er 's nachts van wakker als een gesprek niet lekker loopt met jullie." En zie: rood werd in een fractie van een seconde zacht roze en hup daar zakte de ademhaling naar de buiken. Ik voelde de mijne mee zakken.

Eén zo'n zinnetje van openheid en iedereen ontspant. Bij de manager zag ik ook de adem zakken en daarna ging het gesprek als vanzelf. De sfeer veranderde en de ogen stonden zacht. Tja, zo werkt dat.

marjaruijterman.nl

Marja Ruijterman

TRAINER • COACH • SCHRIJFSTER

Sinds 1993